

Engelliler Günü

Hayatın özünde tamamlayıcı anlayış var. Bu anlayışta karşılıksız sevgi esastır. Çünkü var olan her şey birbirini tamamlamaktadır. Esas mesela yaşamın akışı içinde bunun farkına varmamızdır.

Bunun farkındalığıdır: Bilinçli Farkındalık ve Merhametli Farkındalık.

Denildiği üzere, **“Farkındalık, öksüz bilginin anasıdır!”**

İnsan onurunu ve tamamlayıcı anlayışı yüceltmek için kutlanan 3 Aralık engelliler gününde, bu bilinçli farkındalığa ve merhametli farkındalığa çok ihtiyaç var. Bir başkasını (engelli) kendimiz gibi görmek, yakınımız olarak görmek, ona aktif bir şekilde hizmet etmek, bu başkası hangi alanda olursa olsun sıkıntı içindeyse bu daha çok önem kazanır. **“En basit kardeşlerimden biri için her ne yaparsanız, bunu benim için yapmış olursunuz”** (Matta 25, 40).

Günün anlam ve önemini samimi farkındalıkla dile getiren **“Ayakkabıcı”** hikâyesini bu amaca hizmet etmesi için alıntılıyarak aşağıya aktarıyorum.

AYAKKABICI

Ayakkabıcı, yeni getirdiği malları vitrine yerleştirirken, sokaktaki bir çocuk onu seyretmekteydi. Okullar kapanmak üzere olduğundan, spor ayakkabılara rağbet fazlaydı. Gerçi mallar lüks sayılmazdı ama küçük bir dükkân için yeterliydi. Onların en güzelini ön tarafa koyunca, çocuk vitrine doğru biraz daha yaklaştı. Fakat bir koltuk değneği kullanmaktaydı. Hem de güçlkle...

Adam ona bir kez daha göz attı. Üstündeki pantolonun sol kısmı, dizinin alt kısmından sonra boştu. Bu yüzden de sağa sola uçuyordu. Çocuğun baktığı ayakkabılar, sanki onu kendinden geçirmişti. Bir müddet öyle durdu. Daldığı hülyadan çıkıp yola koyulduğunda, adam dükkândan dışarı fırlayıp:

- "Küçüük!" diye seslendi. "Ayakkabı almayı düşündün mü? Bu seneki modeller bir harika!"

Çocuk, ona dönerek: "Gerçekten çok güzeller!" diye tebessüm etti, "Ama benim bir bacağıma doğuştan eksik".

- "Bence önemli değil!" diye atıldı adam. "Bu dünyada her şeyiyle tam insan yok ki! Kiminin eli eksik, kiminin de bacağı. Kiminin de aklı veya vicdanı."

Küçük çocuk, bir şey söylemiyordu. Adam ise konuşmayı sürdürdü:

- "Keşke vicdanımız eksik olacağına, ayaklarımız eksik olsa idi."

Çocuğun kafası iyice karışmıştı. Bu sefer adama doğru yaklaşır:

- "Anlayamadım! dedi. Neden öyle olsun ki?"

- "Çok basit!" dedi, adam. "Eğer yoksa cennete giremeyiz. Ama ayaklar yoksa problem değil. Zaten orda tüm eksikler tamamlanacak. Hatta sakat insanlar, sağlamlara oranla, daha fazla mükâfat görecekler..."

Küçük çocuk, bir kez daha tebessüm etti. O güne kadar çektiği acılar, hafiflemiş gibiydi. Adam, vitrine işaret ederek:

- "Baktığın ayakkabı, sana yakışır!" dedi. "Denemek ister misin?"

Çocuk, başını yanlara sallayıp:

- "Üzerinde 30 lira yazıyor" dedi, "Almam mümkün değil ki!"

- "İndirim sezonunu senin için biraz öne alırım!" dedi adam, "Bu durumda 20 liraya düşer. Zaten sen bir tekini alacaksın, o da 10 lira eder."

Çocuk biraz düşünüp:

- "Ayakkabının diğer teki işe yaramaz!" dedi, "Onu kim alacak ki?"

- "Amma yaptın ha!" diye güldü adam. "Onu da, sağ ayağı eksik olan bir çocuğa satarım."

Küçük çocuğun aklı, bu sözlere yatmıştı. Adam, devam ederek:

- "Üstelik de öğrencisin değil mi?" diye sordu.

- "İkiye gidiyorum!" diye atıldı çocuk, "Üç geçtim sayılır."

- "Tamam, işte!" dedi adam. "5 Lira da öğrenci indirimi yapsak, geri kalır 5 lira. O da zaten pazarlık payı olur. Bu durumda ayakkabı senindir, sattım gitti!"

Ayakkabıcı, çocuğun şaşkın bakışları arasında dükkâna girdi. İçerdeki raflar, onun beğendiği modelin aynıyla doluydu. Ama adam, vitrinde olanı çıkarttı. Bir tabure alıp döndükten sonra, çocuğu oturtup yeni ayakkabısını giydirdi. Ve çıkarttığı eskiyi göstererek

- "Benim satış işlemim bitti!" dedi, "Sen de bana, bunu satsan memnun olurum."

- "Şaka mı yapıyorsunuz?" diye kekeleydi çocuk, "Onun tabanı delinmek üzere. Eski bir ayakkabı, para eder mi?"

- "Sen çok cahil kalmışsın be arkadaş..." dedi adam, "Antika eşyalardan haberin yok her hâlde. Bir antika ne kadar eski ise, o kadar para tutar. Bu yüzden ayakkabın, bence en az 30-40 lira eder."

Küçük çocuk, art arda yaşadığı şokları üzerinden atabilmiş değildi. Mutlaka bir rüyada olmalıydı. Hem de hayatındaki en güzel rüya. Adamın, heyecandan terleyen avuçlarına sıkıştırdığı kâğıt paralara göz gezdirdikten sonra, 10 liralık banknotu geri vererek:

- "Bana göre 20 lira yeterli." dedi. "İndirim mevsimini başlattınız ya!"

Adam onu kıramayıp parayı aldı. Ve bu arada yanağına bir öpücük kondurdu. Her nedense içi içine sığmıyordu. Eğer bütün mallarını bir günde satsa, böyle bir mutluluğu bulamazdı. Çocuk, yavaşça yerinden doğruldu. Sanki koltuk değneğine ihtiyaç duymuyordu. Sımsıcak bir tebessümle teşekkür edip:

- "Babam haklıymış!" dedi. "Sakat olduğum için üzülmemeye hiç gerek yok! demişti."

Her Rüzgâr Savuracak Bir Toz bulur, Her Hayat Yaşanacak Bir Can Bulur,
Her Umut Gerçekleşecek Bir Düş Bulur. Bulunmayacak Tek Şey Senin Benzerindir.

Yusuf Beğtaş